

Sygn. akt V KK 507/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Buliński

SSN Dorota Rysińska

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie J. K.

skazanego z art. 217 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 lutego 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
korzyść skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 9 grudnia 2009 r., sygn. akt IV Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. w Zamiejscowym Wydziale
Grodzkim w C.

z dnia 4 czerwca 2009 r., sygn. akt K (...),

**I. uchyla zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy wyrok
Sądu Rejonowego w G., Zamiejscowy Wydział Grodzki w C. z
dnia 4 czerwca 2009 r., w sprawie sygn. akt K (...) i postępowanie
karne wobec oskarżonego J. K. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk**

w zw. z art. 101 § 2 kk umarza, a kosztami procesu na podstawie art. 632a § 1 kpk obciąża Skarb Państwa;

II. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. K. został oskarżony o to, że w dniu 14 lipca 2007 r. około godziny 21.00 - 22.00 w N., gm. C., naruszył nietykalność cielesną W. K. w ten sposób, że przewrócił go na ziemię, a następnie kopnął w tułów, tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 4 czerwca 2009 r., w sprawie o sygn. akt K (...), Sąd Rejonowy w G. Zamiejscowy Wydział Grodzki w C. uznał oskarżonego za winnego czynu opisanego aktem oskarżenia i na podstawie art. 217 § 1 k.k. skazał go na karę 80 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 10 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca zaskarżając wyrok w całości; podniósł zarzuty naruszenia prawa procesowego a to art. 496 § 1 i 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie, co do istoty, poprzez umorzenie postępowania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 9 listopada 2009 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego wyroku na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. na korzyść skazanego wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 9 listopada 2009 r., sygn. akt IV Ka (...) w całości, zarzucił mu *„rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 433 § 1 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania, polegające na zaniechaniu skontrolowania zaskarżonego przez obrońcę oskarżonego wyroku Sądu I instancji poza granicami środka odwoławczego, w następstwie, czego doszło do jego utrzymania w mocy, mimo iż Sąd Rejonowy dopuścił się rażącego naruszenia art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 2 k.k. poprzez prowadzenie postępowania i wydanie wyroku skazującego w*

sytuacji, kiedy pokrzywdzony złożył skargę o przestępstwie ściganym z oskarżenia prywatnego po upływie roku od dnia, w którym dowiedział się o osobie jego sprawcy, a zatem w czasie, kiedy ustała już karalność tego czynu, co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia, przewidzianą w art 439 § 1 pkt 9 k.p.k.”

Stawiając taki zarzut skarżący wniósł o uchylenie wskazanego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku sądu I instancji oraz umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co skutkowało jej uwzględnieniem w trybie z art. 535 § 5 k.p.k. Ma rację skarżący, że zaskarżony kasacją wyrok sądu odwoławczego zapadł z rażącym naruszeniem art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., a uchybienie temu przepisowi stanowiło bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., którą winien dostrzec ten sąd z urzędu. Źródłem tego uchybienia był fakt, że już na etapie po wpływie sprawy do sądu pierwszej instancji materiał zebrany w sprawie wskazywał bez żadnych wątpliwości, iż postępowanie nie powinno się toczyć albowiem doszło do przedawnienia karalności czynu zarzucanego oskarżonemu. Sąd pierwszej instancji winien już wtedy wydać postanowienie o umorzeniu postępowania, a tym bardziej winien to uczynić, oczywiście w formie wyroku, po przeprowadzeniu całości postępowania w sprawie, kiedy nie dostrzegł podstaw do uniewinnienia oskarżonego (por. art. 414 § 1 k.p.k.). Z akt sprawy wynika bowiem, że tożsamość sprawcy występkę ściganego z oskarżenia prywatnego była znana pokrzywdzonemu W. K. już w dniu zdarzenia, a więc w dniu 14 lipca 2007 r. Wynika to z treści zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, które pokrzywdzony złożył dopiero w dniu 14 sierpnia 2008 r. Pokrzywdzony zeznał wówczas, że: „(...) w dniu 14 lipca 2007 r. około godz. 21-22 w miejscowości Nawodna przy budynku 83 znany mi osobiście J. K. (...) naruszył moją nietykalność cielesną (...)”. Skoro zatem pokrzywdzony znał sprawcę czynu z art. 217 § 1 k.k. już w dacie jego popełnienia, to stosownie do art. 101 § 2 k.k. *in principio*, przedawnienia karalności tego czynu nastąpiło z upływem 14 lipca 2008 r. Tymczasem, jak wynika z akt sprawy, pokrzywdzony zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa złożył w dniu 14 sierpnia 2008 r.

Skoro na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji doszło do skazania oskarżonego, pomimo zaistnienia przeszkody procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., to utrzymanie w mocy zaskarżonego apelacją wyroku skazującego stanowiło naruszenie przez sąd odwoławczy przepisu art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. i w zw. z art. 101 § 2 k.k. Stanowiące negatywną przesłankę procesową przedawnienie karalności podlega badaniu przez sąd odwoławczy niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów w apelacji wniesionej od wyroku skazującego, a niedostrzeżenie tej przeszkody procesowej spowodowało wystąpienie – na etapie postępowania odwoławczego – uchybienia należącego do bezwzględnych przyczyn odwoławczych.

Z tego powodu konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego oraz utrzymanego nim w mocy wyroku sądu pierwszej instancji i umorzenie postępowania karnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 2 k.k. W realiach tej sprawy uzasadnione jest skorzystanie z regulacji art. 632 a § 1 k.p.k. i obciążenie Skarbu Państwa kosztami procesu w sprawie. Skoro zaś w tej sprawie kasację wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, a zatem podmiot wymieniony w art. 521 § 1 k.p.k., wydatkami postępowania kasacyjnego, zgodnie z art. 638 k.p.k. należało obciążyć Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w wyroku.

r.g.